

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5379/2025
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић адвокат из, против тужених ББ и малолетног ВВ, којег заступа мајка ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Данило Урошевић адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 503/24 од 05.12.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 503/24 од 05.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 503/24 од 05.12.2024. године преиначена је пресуда Основног суда у Параћину П 1475/23 од 04.12.2023. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се наложи туженима да стамбени објект у Параћину, у Улици ... број .. који је изграђен на парцели .. из листа непокретности .. КО Параћин - град испразне од свих ствари и тако испражњен објект предају тужиоцу у државину са кључевима од стамбеног објекта, а за случај да то не учине тужилац је овлашћен да ту радњу изврши сам о трошку тужених, и тужилац обавезан да на име трошкова парничног поступка солидарно исплати туженима износ од 9.750,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног

поступка из става 2. наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, овај ванредни правни лек може изјавити, нити се наводи процесна одредба коју другостепени суд није применио или погрешно применио и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тог закона, која је утицала или могла утицати на одлуку о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у листу непокретности .. КО Параћин - Град уписан као власник стамбеног објекта на парцели ..., у Улици ... број .. у Параћину. Право својине тужилац је стекао наслеђем заоставштине покојног ГГ (умро ...2005. године), на основу правноснажног решења Основног суда у Параћину О. 128/15 од 20.02.2015. године којим је предметна непокретност расправљена као накнадно пронађена имовина оставиоца. Тужена ББ је ванбрачна партнерка покојног ДД (умро ..2013. године), а тужени малолетни ВВ је његов син рођен у тој ванбрачној заједници. Сада покојни ДД је водио парницу са сада покојним ГГ која је правноснажно окончана пресудом Општинског суда у Параћину П. 1261/95 од 18.12.2002. године. Том пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца у том спору, сада покојног ГГ и обавезан тужени у том спору, сада покојни ДД да исплати остатак продајне цене у износу од 15.000 евра у динарској противвредности са затезном каматом од 01.03.1994. године, а одбијен тужбени захтев за утврђење да је сада покојни ГГ власник стамбене зграде димензија 9x12м на парцели .. у улици ... (сада ...) . Истом пресудом делимично је усвојен противтужбени захтев туженог у том спору, сада покојног ДД и утврђено да је он власник означеног објекта и корисник парцеле .. КО Параћин - Град, а одбијен противтужбени захтев у делу за предају тог објекта у посед. Том пресудом разрешен је спорни однос настао писаним неоввереним уговором о купопродаји од 26.05.1993. године, са анексима од 03.08.1993. године и 05.10.1993. године, на основу којих је сада покојни ГГ продао сада покојном ДД предметни објекат за који купац није у целости исплатио продајну цену. Сада покојни ДД био је у поседу спорног објекта и све до своје смрти користио га је са туженима за становање, али упис права својине на основу означене правноснажне пресуде у земљишну, односно другу јавну књигу није извршен. Тужени су спорни објекат у исту сврху користили и након његове смрти, све до 2013. године када су се из истог иселили, али су у њему остале поједине њихове покретне ствари. Поступак за расправљање заоставштине покојног ДД окончан је правноснажним решењем Основног суда у Параћину О. 1335/13 од 27.10.2014. године, обуставом поступка због непостојања имовине. Предлог туженог малолетног ВВ да се спорна зграда у том поступку расправи као накнадно пронађена имовина његовог оца, одбијен је правноснажним решењем Основног суда у Параћину О. 2049/23 од 11.07.2023. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 37. Закона о основама својинско-правних односа усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, тужилац је доказао да има право својине на спорној згради која се налази у фактичкој власти тужених, који нису доказали да им је тужилац по било ком основу омогућио да зграду користе, нити су своја наследна права на предметној непокретности реализовали кроз оставински поступак, будући да је правноснажним решењем оставинског суда обустављен поступак за расправљање заоставштине покојног ДД због непостојања имовине, а затим и правноснажним решењем одбијен предлог да се иста непокретност расправи као накнадно пронађена имовина оставиоца.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, сада покојни ДД је стекао право својине на стамбеној згради

која је предмет спора на основу одлуке државног органа - правноснажне пресуде Општинског суда у Параћину П 1261/95 од 18.11.2002. године, у смислу члана 20. став 2. Закона о основама својинско-правних односа, што је нижестепени суд занемарио и погрешно закључио да тужени немају основ по којем држе спорну непокретност.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента да је другостепени суд у овом спору погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 37. став 1. и 2. Закона о основама својинско-правних односа прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, с тим да мора доказати да на ствар на чији повраћај тражи има право својине и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. Тужени - држалац може одбити власников захтев за повраћај ствари, ако је он према власнику овлашћен на државину ствари, односно ако има право на државину.

Спорна непокретност била је предмет купопродајног уговора од 26.05.1993. године и његових анекса од 03.08.1993. године и 05.10.1993. године, закључених између сада покојног ГГ као продавца и сада покојног ДД као купца у писаној форми, али без овере потписа уговарача код суда. Ови правни послови су конвалидирани у судском поступку који су уговорне стране водиле, тако што је правноснажном пресудом П. 1261/95 од 18.12.2002. године утврђено да је сада покојни ДД власник предметне стамбене зграде, у чијем се поседу налазио и обавезан да продавцу исплати остатак уговорене цене. Наведена пресуда, у делу којим је утврђено право својине, је одлука државног органа и правни основ за стицање права својине из члана 20. став 2. Закона о основама својинско-правних односа, коју је сада покојни ДД стекао са даном њене правноснажности. Упис права својине стеченог на основу одлуке државног органа у земљишне, односно друге јавне књиге није услов за стицање тог права по том основу. Одредбом члана 33. Закона о основама својинско-правних односа прописано је да се право својине на непокретности на основу правног посла стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин. Тужени малолетни ВВ је законски наследник свог оца, покојног ДД, и право својине на спорној згради у величини свог наследног удела стекао је наслеђивањем, у смислу члана 20. став 1. Закона о основама својинско-правних односа, тренутком отварања наслеђа - смрти оца, сагласно члану 36. наведеног закона и члану 212. став 1. Закона о наслеђивању. Решење о наслеђивању је само деклараторно, тако да правноснажно решење оставинског суда којим је одбијен предлог туженог малолетног ВВ да се предметна непокретност расправи као накнадно пронађена имовина покојног ДД (зато што оставилац није уписан као власник у катастру непокретности), нема утицаја на право туженог стечено наслеђивањем на основу закона, а следствено томе и на право на државину предметне непокретности.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

